

— Κυρία, ἐπανάλαβεν ὁ Ἀγγλος, παρευρισκομαι καθ' ἐπέρας εἰς τὰς Γαλλικὰς παραστάσεις.

— Τὸ ἤξεύρω.

— Σὰς εἶδα . . . με ἤρεσате . . . σὰς ἀγαπῶ . . .

— Εἰς ἐκάστην τῶν ἐρωτικῶν τούτων φράσεων, ἡ κυρία Η . . . ἀπεκρίνετο δι' ἐνὸς τὸ ἤξεύρω, διαποικιλλομένου τόσον διὰ τῶν χειρονομιῶν, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς φωνῆς.

— Ἀφοῦ ἔχω εὖτω, κυρία, ἄλλο δὲν με μένει, εἰμὴ νὰ σὰς κοινοποιήσω τοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους κατ' ἰδίαν ἐσχημάτισα, καὶ οἵτινες εὐχομαι νὰ σὰς ἀρέσουν.

— Λέγετε, κύριε.

— Ἐπεθύμουν δαίποτε, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσω ποτέ, νὰ γίνω πατὴρ τριῶν τέκνων· ἔχω, κυρία, εἰς τὸ Υἱορσχίρ ἓν κτῆμα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει ἓν ἑκατομμύριον. Σὰς τὸ δίδω, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει· ὅτι θὰ τὸ κατοικήσητε ἐπὶ τρία ἔτη, βλέπουσά με ἅπαξ μόνον κατ' ἔτος.

— Ἀ!

— Δὲν θέλω ὁμως νὰ μείνῃ εἰς βάρος σας ὁ τρίπλοος τῆς τοιαύτης φιλοξενίας καρπός, ἕκαστον τέκνον ἅμα γεννηθὲν, θέλει λάβει ἑκάτον χιλιάδας λίρας στερλίνας εἰς γραμμάτια τραπεζικὰ, θὰ κάμω τὸ πρῶτον κόμητα, τὸ δεύτερον ὑποκόμητα, καὶ τὸ τρίτον βαρῶνον.

— Καὶ ὅταν θὰ γίνουν τρεῖς ;

— Ὅταν θὰ γίνουν τρεῖς, θὰ σὰς νυμφευθῶ.

— Κάλλιστα ! Ἄν ὁμως δὲν γίνουν τρεῖς ;

— Θὰ ἔχετε πάντοτε τὸ κτῆμα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει ἓν ἑκατομμύριον, πλὴν δὲν θὰ σὰς νυμφευθῶ. Δέχοσθε !

— Σὰς ζητῶ ἔξ ὥρων σκέψιν, δύο δι' ἕκαστον τῶν καρπῶν τοὺς ὁποίους με ζητεῖτε· ἡ νῦξ εἶναι σύμβουλος.

Ὁ λόρδος ἀπεσύρθη. Ἡ Κ. Η . . . ἐπλάγχασε καὶ ἀπεκατέθη, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον τὴν παραδοξὸν ἐκείνην πρότασιν· τὴν δὲ ἐπαύριον ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἀγγλον ἀρνητικῶς.

Εὐγέ σου Κυρία Η . . . !

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) I. I.

Η ΝΗΠΙΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Α'. Ἡ νηπιότης.

Ὡ γύναι ! χαριέστατον φύλον, τέρψις τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς σὲ προσφώνῃ τοὺς βεβασμούς μου, ἐπιτρέψιν εἰς ἀσεβὴ ν' ἀνασύρῃ τὸν πέπλον τὸν περικαλύπτοντα τὴν ἀξιοθαύμαστον ἐντέλειάν σου. Καθὼ ἐπὶ τῶν χειλέων σου δυσπιστίας μεῖδιμα· ὁ ἥπιος ! τί ἀποτολμῶ ! νὰ μυσταγωγῇ εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, εἰς ὃν οὐδέποτε εἰσῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, νὰ κατασκοπεύω τὰς βουλὰς τῆς ψυχῆς σου, νὰ ψη-

λαφῇσω τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σου, ν' ἀνιχνεύσω ὁλόκληρον βίον εἰς ἓνα στεναγμόν σου, εἰς ἓν βλέμμα σου !

Ναί ! τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπός μου· πλανώμενος εἰς τὸ μυστηριώδες τοῦτο ἀσύλον, ἐλπίζω νὰ διδάξω τοὺς θνητοὺς νὰ σ' ἐκτιμῇσωσι δικαιότερον, τοῦ χαρακτηρὸς σου ν' ἀναπτύξω τὰς ποικιλίας, καὶ νὰ ὀρίσω σὲ τὸ ἀριστοῦργημα τῆς πλάσεως. Θέλωμαι νὰ σὲ βλέπω κειμένην εἰς τὴν κοιτίδα σου, ἀδραν, ἀγνὴν καὶ ὠραίαν· ἡ πρώτη ὁρμή, ἣτις ἀναφαίνεται εἰς σὲ, εἶναι τοῦ ἔρωτος ἡ ὁρμή· ἀνεφάνη αὖ· ἡ κατὰ τὴν γέννησίν σου καὶ θὰ ἐκλείψῃ μετὰ τῆς τελευταίας πνοῆς σου. Ὁ ἔρως εἶναι ὁ μοχλὸς τῆς ὑπάρξεώς σου. Παῖδα ἔτι σὲ βλέπω πασχίζουσαν νὰ θωπεύσῃς ἐκείνην, ἣτις, γρηγοροῦσα πλησίον σου, σὲ κοιμίζει ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἄδουσα ἵνα σὲ θαλῇ ὑπνώττουσαν . . . ἀλλὰ αἱ μὲν θωπεῖαι σου ἐμφωλεύουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, τὰ δὲ φιλήματα σου εἰσὶν ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρός σου θλίψις· ἡ ὁρμέφυτος αὕτη διαχυσίς συμπεριλαμβάνει ἐν ἑαυτῇ τὸ σύνολον τῶν αἰσθημάτων, ἅπερ ὁ χρόνος θέλει ἀναπτύξῃ· αἱ χεῖρες σου τὴν θλίβουσι· μὲ ὁρμὴν, εἶσαι εὐτυχὴς βλέπουσα τὴν μητέρα σου ἐνασχολουμένην περὶ τῆς φιλάτης θυγατρὸς της . . . ἀπὸ τοῦδε συνηθάνῃ τὴν ἀξίαν τῆς μελλούσης πρὸς σε λατρείας, λατρείας, ἣτις θέλει εἶσθαι τὸ λαμπρότερον τρόποιόν σου.

Περисπούδαστον ὄν ! πόσον εὐκόλως διακρίνεις μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνην, ἣτις σὲ λέγει· Παῖ· διέμου . . . ὅταν τὴν βλέπῃς, ἡ καρδία σου πάλλει ἀπὸ χαρὰν, ἐπειδὴ ἂν παραπονήσῃ, αἱ κλαίγες, αὕτη εἶναι ἐκεῖ πλησίον σου, ὡς παραστάτης ἄγγελος . . . ἵσταται ἐκεῖ ἀκρωμένη τὴν πνεψὴν σου, ἐμβλέπουσα τὴν ὁδόν σου. Μὴ τῇ ὡνέαι γυναῖκες ! ἐὰν ἔχετε ἰδεάν τῶν ἀπολαύσεων, αἰτίνας χορηγοῦνται εἰς τὴν τιθანεύουσαν τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της. ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἀνέκφραστον εὐτυχίαν, ἣν συναισθάνεται ὅταν τὸ τέκνον της θλίβῃ παραφόρως τὸν κόλπον, ὅστις τῇ μεταδίδει καὶ αὐτὴς τὴν ζωὴν, ὅταν συναισθάνεται τὴν μικρὰν ταύτην καρδίαν πάλλουσαν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της, ἠθέλετε, ὦ ! βεβαίως ἠθέλετε ἐγκαταλείψαι τὰς ἀπατηλὰς ἐκείνας ἡδονὰς, τῶν ὁποίων τὸ πρίσμα σὰς θαμβώνει καὶ πολλακίς μετανοίας μόνον σὰς δωρεῖ.

Σ' ἀκούω ψαλλίζουσαν πρόσταγμά τι· σχετικῶς ἐνδυναμοῦται ἡ φαντασία σου καὶ ποθεῖ παίγνια καθ' ὧν ἐκθυμαίνεται ἡ χαριεστάτη ὀργή σου. Ὅτε πατρικὴ ἐπιπληξὶς στιγμιαίως σὲ καθυποτάσῃ, ἐναγκαλιζέσθαι μετὰ πείσματος τὸν τράχηλον τῆς καλῆς μητρός σου καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν παρειῶν της εὐρίσκεις ἀσύλον· ἐκεῖ δὲν φοβέσαι τὴν ἐπιπληκτικὴν φωνὴν καὶ στρέφουσα με τολμηρὸν βλέμμα, ἀνθίστασαι θαρρῶς εἰς τὸν κίνδυνον· οὕτως καὶ διὰ τὸν ἀρμενίσαντα ναύτην, ὁ κλύδων μάτην βοίξει· ἡ ψυχὴ του δὲν θορυβεῖται πλέον, καὶ ὁ βόμβος οὗτος καὶ τοι δι' αὐτὸν καταπληκτικὸς, εἶναι ἐνταυτῷ καὶ ἀρμονικὸς.

Οἱ μῆνες παρήλθον, βαίνειεις ἀσφαλέστερον, ἰσχυροποιῇσαι κατὰ τῆς ἀδυναμίας τῶν μελῶν σου, προσπαθεῖς νὰ ὀρθοποδήσῃς, καὶ τοι δὲ ὑποστηρίζομένη ὑπὸ ἀνησυχου μερίμνης, ὑπερφρανεύεσαι διὰ τὰς προόδους σου. Ἐκφέρεις ἀνὰ ἄνδρους φωνάς . . . λαλιὰ εἰς σὲ μόνον ἄγνωστος σὲ ταλανίζει καὶ ταχὺ ἢ κατεπείγουσα ἀνάγκη τῆς ὁμιλίας γεννᾶται.

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, ὁ κόμπος πлагγῶν (κούκλα) εἶναι ἡ κυριώτερα ἐνασχόλησίς σου, αἱ ἐνεργοὶ χεῖρες σου καταστολίζουν φιλοκάλως τὸ παίγνιον τῶν διασκέδασέων σου, τῷ δίδεις συμβουλὰς, ἀς σοὶ ἔδωσαν, τὸ ἀκροάζεσαι καὶ ἀπαντᾷς πάντοτε αὐτοῦ, ἡ σιγὴ τοῦ τῷ ἐπισύρουσιν ἐναλλάξ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς θωπείας σου. τότε τὸ θέτεις ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν σου καὶ τῷ λέγεις: "Ἄλλοτε μὴν ἀτακτήσης, ἄλλως ἡ μάνα σου δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ.

Ὁ χρόνος δρέψας τινὰ ἔτη σου, ὡς ὁ κηπουρὸς δρέπει τὰς παραφυάδας νεοφύτου δένδρου, ἀνέπτυξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου, τὰς μορφὰς τοῦ σώματός σου, καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς καρδίας σου. Αὐξάνεις ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἀρετῶν τῆς μητρός σου, σπεύδεις νὰ τὴν συμβοηθῇς εἰς τὴν οἰκιακὴν διοίκειν, ἔγινες νουνεχὴς, φιλόφρων, ἀγαθοεργὸς πρὸς σε· ὁ δυστυχὴς ἐπαίτης οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας σου, μὴ παραλαβὼν τὸν ἀσφαλίζοντα τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ὁβολόν· καὶ ὅταν προσεύχῃς πρὸς τὸν Ὑψιστον, τὸν ἐπικαλεῖσαι νὰ μὴ παραιρεύσῃ ἡ δυστοχία εἰς τὸν κόσμον.

Μεῖνε εἰς τὴν ἀθωότητα τῆς νεότητος, φύλαττε ἀκριβῶς τὴν κοσμοῦσάν σε ταύτην σεμνότητα, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ὠραιότερον τῶν θεληγέτρων σου. Ἡ μεμολυσμένη πνοὴ τῶν ἀνθρώπων θ' ἀμυρώσῃ τὴν στυλπνὴν χροιάν σου· ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ᾔῃαι ἡ αὐτὴ ὡς ὁ μεταξοσκώληξ, θὰ περιβληθῇ νέον περικάλυμμα· ἡ ὀχληρὰ ἔθιμοταξία θὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ ὑποκρύπτῃς τὰ αἰσθηματά σου, ἡ διάχυσις τῶν αἰσθημάτων ἦτις θέλγει τὰς εὐαισθητοὺς ψυχὰς θὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκλημα, καὶ θὰ νομίσῃς ὅτι διὰ ψυχρὰς συμπεριφορὰς θὰ διαφύγῃς τὴν παντοδυναμίαν τῆς φύσεως... ὦ! πόσον ἀπατάσαι! οὐδέποτε τὰ δικαιώματά ταύτης ἀπαλλοτριούνται· καὶ ἴσως ὅταν ὁ κόσμος θὰ σὲ δοξάζει διὰ τὴν παραδειγματικὴν διαγωγὴν σου, ἐὰν ἐξετάσῃς τὴν συνείδησίν σου, προσπαθοῦσα ν' ἀπολύσῃς τὴν μετ' αὐτῆς τελείαν εἰρήνην... ναί!... ἴσως ἐρῶθριάτης· ἔνεκα τῆς ψευδοῦς ἀρετῆς σου... ἐπειδὴ εἰς βίον γυναικὸς ἐνυπάρχουν πάντοτε ἀπόκρυφα, ἅτινα οὐχί μόνον δὲν τολμᾷ νὰ κατοπτρίσῃ, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ εἰ δυνατόν καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησίν των νὰ ἐξαλείψῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(ἐκκλουθεῖ).

ΑΙΝΙΓΜΑ.

- Κ' εὖ τί εἶσαι πάλιν;
- Κ' ἐγὼ εἰς τῶν φίλων σου.
- Εἶσαι λοιπὸν ἄνθρωπος;
- Εἶμαι δὲ ἄψυχον, ἀλλ' ὅταν θέλῃς, παρι-

στάνω καὶ ἄνθρωπον καὶ ζῶαν καὶ εἶτε ἕν ἢ ἄν τῇ κτήσει.

— Τοιοῦτον λοιπὸν ἀφοῦ εἶσαι, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ᾔῃαι φίλος μου; εἶσαι τέρας διμύνησιν!

— Ἐγὼ; ἰδὲ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ θέλεις μ' εὔρει.

— Εἶς' ἐπάνω μου, εἰς τὸν κόλπον μου, εἰς τὰς χεῖράς μου; ποῦ;

— Εἰς οὐδὲν τούτων, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὲ περιλάβω ὁλόκληρον.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ!...

Ἡ λύσις εἰς τὸ ἐπόμενονον φυλλάδιον.

Π. Η.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Συντέθεν μὲν ὑπὸ Σ. Δ. τοῦ Βυζαντινίου, καὶ πλουτισθὲν διαφόροις πίναξι νομισματολογικοῖς κτλ. κτλ., οἷς προσετέθη ἐπὶ τέλος Λεξικὸν ἐπιτομὸν τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς συγγράμμασιν ἀπαρτωμένων κυρίων ὀνομάτων· ἐκδοθὲν δὲ στερεοτύπως ὑπὸ Ἀνδρέου Κορομηλά.

— Ο —

Τρεῖς χιλιάδες καὶ ἐπέκεινα λέξεων μετὰ προστεθεισῶν ὅλαι σχεδὸν αἱ τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἡ διορθωθείσαι, ἡ ἀναπτυχθεῖσαι, ἡ διὰ καταλληλοτέρων καὶ πλειοτέρων παραδειγμάτων σαφηνισθεῖσαι· ἡ προτιχὴ τῶν πινάκων, τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν δὲν μοι ἐπέτρεψαν εἰς τὴν πρώτῃν ἐκδοσιν ἀνέξαρτοι ἀπὸ τῆς θελήσεώς μου περιστάσεις· Λεξικὸν τῶν κυρίων ὀνομάτων, πλουτισθὲν μὲ τριακὸς τι καὶ ἐπέκεινα ὀνόματα ἐκ τῆς νεωτάτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ραρε· ἡ λαμπρότης ἐπὶ πᾶσι τοῦ τύπου καὶ τοῦ χαρτίου, καὶ ἡ περὶ τὴν ἑλλησιν τυπογραφικῶν σφαλμάτων καταβληθεῖσα μεγίστη προσπάθεια· ἰδοὺ τὰ πλεοικτιύματα τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Κυρίου Σ. Δ. Βυζαντινίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπὶ πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἄχρι τοῦδε ἐκδομένων ἀναμφισβήτητον ὑπεροχὴν ἀνεγνώρισεν ἡ ἡμετέρα δωδεκα ἐτῶν ὁλος ὁ φιλολογικὸς ἡμῶν Κόσμος.

Ἐλπίζω ὅρα ὅτι καὶ τοῦ Κοινοῦ ἡ περὶ αὐτοῦ ἀποδοχὴ θέλει εἶναι ἀνάλογος μὲ τοῦ τετραετιᾶς κόπου, τοῦ ὁποίου, παρεκτός τῆς ὑπερόγκου δαπάνης, ἀπήνησεν ἡ ἐντέλεια, εἰς τὴν ἐπιλοπιμήθην νὰ τὸ φέρω δια τῆς στερεοτυπίας.

Ἀνδρέας Κορομηλάς.